

1) Ἄλλην μίαν φοράν, πάλιν, ἐκ δευτέρου ἔνθ' ἄν.: *Μία τὸ ἄλλομία εἶπα σ' ἃ* (ἅπαξ καὶ δις σοῦ τὸ εἶπα) Ὁφ. Ἐρῶτα μίαν, ἔρῶτα ἄλλομίαν Κοτύωρ. Ἀλλαγιᾶς δὲν τὸ θειάνω (κάνω) Συνασσ. 2) Ἐπειτα, ἀκολουθῶς, ἐν τῷ μεταξὺ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Ἔτον ἕναν καράβ' καὶ κάπ' ἐπέγ'νεν, ἄλλομίαν ἐγέντον τρανὸν φουρτούναν καὶ ἐπάτευσεν* (ἦτο ἐν πλοῖον καὶ κάπου ἐπήγαινε, κατόπιν ἔγινε φοβερά τρικυμία καὶ ἐβυθίσθη. Ἐκ παραμυθ.) Τραπ. 3) Λοιπὸν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Ὀλὼν ὕστερα ἐπῆγαν ἡῦρανε ἕναν τρανὸν μαγαρὰν καὶ εἶπαν, ἃς ἐμπαίνωμε ἀδαπέσ', πέκιταμ κάτ' εὐρήκωμε. Ἀλλομίαν ἐμπαίν'νε ἀπέσ' καὶ ντό ἐλέπ'νε!* (μετὰ ταῦτα ἐπῆγαν καὶ ἡῦραν ἐν μέγα σπήλαιον καὶ εἶπαν, ἃς εἰσέλθωμεν ἐδῶ μέσα, ἴσως κάτι εὐρωμεν. Λοιπὸν εἰσέρχονται καὶ τί βλέπουν! Ἐκ παραμυθ.) Τραπ.

άλλομικρότερος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄλλονμικρότερους Στερελλ. (Λεπεν.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ συγκριτικοῦ ἐπιθ. **μικρότερος**. Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. καὶ ἄλλοκαλύτερος, ἄλλομεγαλύτερος, ἄλλοχειρότερος.

Πλέον μικρότερος: *Εἶνι τὸν ἄλλονμικρότερον ζῷ.* Ἀντίθ. ἄλλομεγαλύτερος.

ἀλλόμισος ἐπίθ. Χίος

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ ἐπιθ. **μισός**.

Ὁ ἄλλος ἡμῖς: *Ἐπρεπε νὰ δώσης τὴ μισὴ σταφίδα σου καὶ τὴν ἀλλόμιση νὰ τὴν κρατήσης.*

ἀλλομόνα ἐπίρρ. Καππ. (Τελμ.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ ἐπιθ. **μόνος**. Μετ' ὀλίγον, μετὰ μικρόν.

ἀλλόνας ἄντων. ἀόριστος Κύπρ. ἀλλείνας Πόντ. (Κερασ. Κατύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀλγιουνέ Καλαβρ. (Καρδ.) Θηλ. ἀλλημιά Θράκ. (Σαραεκκλ.) Οὐδ. ἀλλ'να Καππ. (Φλογ.) ἀλλα Καππ. (Ἀξ.) ἄνα Καππ. (Γούρτον.) ἴλέν Καππ. ἴλέμ Καππ. ἴλέ Καππ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ ἀριθμ. *ἕνας*, παρ' ὃ καὶ *εἷνας*.

Εἷς ἄλλος ἔνθ' ἄν.: *Ἐρῶθεν ἀλλείνας καὶ ἄλλος Χαλδ. Ἀλλείναν καὶ ἄλλο γυναικᾶν εἶδα αὐτόθι. Ἀλλ' ἕναν καὶ ἄλλο παιδὶν ἔρῶθεν* (ἦλθε) αὐτόθι. || Φρ. Ἀλλημιάς μυρίζει (ἐνν. τὸ φαγητόν. Τὴν φρ. λέγει παίζων ὁ φαγὼν καλὸν καὶ μὲ ἀγνὸν βούτυρον παρεσκευασμένον φαγητόν ὥσει ἦθελε νὰ εἴπη ὅτι τὸ φαγητόν δὲν μυρίζει βούτυρον, ἀλλὰ ἄλειμμα, δηλ. λίπος, πράγματι δὲ ὑποδεικνύων ὅτι ἄλλην μίαν φοράν θὰ ἐπεθύμει νὰ φάγῃ τὸ τοιοῦτον φαγητόν) Σαραεκκλ. || Ἄσμ.

Ἀμα σουρούπισαsen τὸ φῶς, ἐσκέφτηκα ἀλλόνα, νὰ πᾶ' νὰ πιάσω ἴπωρικὰ νὰ πᾶω 'ς τὴν κοκόναν (ἀλλόνα ἐνν. πρᾶγμα) Κύπρ.

ἀλλοπαίρνω ἀμάρτ. ἀλλοπαίρω Κάρπ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ ρ. **παίρνω**.

1) Μετβ. βλάπτω τὸν νοῦν τινός, ἐπὶ τῶν δαιμονίων, τὰ ὅποια κατὰ τὴν δοξασίαν τοῦ λαοῦ προσβάλλοντα αἰφνιδίως τινὰ καὶ δὴ τὸν κοιμώμενον εἰς ἄγριον τόπον ἀφαιροῦν τὰς φρένας αὐτοῦ: *Ἐλλοπήρασίν τον οἱ νεράες* (νεράιδες). Μετοχ. ἄλλοπαρμένος=φρενοβλαβής, παράφρων. Πβ. *γυλ-λωμένος* (ιδ. ἀγκυλώνω B 5), *λαβωμένος*

(ιδ. *λαβώνω*). 2) Ἀμτβ. νομίζω τι ἐσφαλμένως, ἐκλαμβάνω τι ἀντ' ἄλλου τινός: Ἄσμ.

Νύχτα ἔτον σὰν ἐγιάγκα κ' ἐξέσφαλα τὴ ρύμη καὶ ἀλλόπηρα τὴ γειτονιά ὥσαν ἄλλοπαρμένος.

ἀλλοπιστεύω ἀμάρτ. ἄλλονπιστεύου Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἄλλοπιστῶ. Ὁ μεταπλασμός κατὰ τὸ **πιστεύω**.

Μεταβάλλω τὴν πίστιν μου, τὴν θρησκείαν μου: Ἄσμ.

Πιδιά μου, δὲν τουρκεύετι καὶ δὲν ἀλλοπιστεύετι γιὰ νὰ χαρῆτι τοῦ δουλιὰ καὶ τ' ἄλουργα τὰ γλήγουρα;

Πβ. ἄλλαξοπιστῶ, ἄλλοπιστῶ.

ἀλλόπιστος ἐπίθ. Εὐβ. (Ὁρ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) Χίος ἄλλοπιστους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καταφύγ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄλλόπιστος.

1) Ὁ ἄλλην πίστιν ἔχων, ὁ ἑτερόδοξος, ὁ μὴ ὀρθόδοξος Χριστιανὸς ἔνθ' ἄν.: *Εὐτὸς εἶναι Φράγκος, ἀλλόπιστος, πῶς θὰ τὸνε πάρης, μωρή;* Ἀπύρανθ. 2) Ὁ πράττων παρὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν θρησκείαν του, ἀσυνείδητος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Πόντ. (Οἶν.) Χίος: Ἄσμ.

Μὴν τὸ πᾶς τῆς μάννας μου τῆς ἀλλόπιστης μήτε τῆς ἀδερχῆς μου τῆς ἀβάφτιστης

Χίος. 3) Ἐναγής, μιαρὸς Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Πβ. ἄλλόφυλος.

ἀλλοπιστῶ Ἡπ. Κύπρ. ἄλλοπιστῶ Κρήτ. ἄλλοπιστῶ Θεσσ. Μακεδ. Στερελλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλλόπιστος.

1) Μεταβάλλω τὴν θρησκείαν μου ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ. *Γιὰ σιάσου, Τάσιου μ', 'ς τὴ δίσι σου, νὰ μὴν ἀλλοπιστήσης Θεσσ.*

Νὰ κάμου Τούρκους νὰ σφαγοῦν, Ρωμαιοὺς ν' ἀλλοπιστήσουν Μακεδ. 2) Μεταφ. πράττω τι μετὰ πολλοῦ κόπου, μοχθῶ κατὰ τὴν ἐπιτέλειαν ἔργου τινός, δυσκολεύομαι νὰ πράξω τι (ἢ σημασιολογικὴ μεταφ. ἐκ τοῦ ὅτι πολλάκις ἀλλάζει τις τὴν πίστιν ἀναγκασόμενος ὑπὸ τῶν βασάνων) Κρήτ.: *Ἐλλοπίστησε νὰ ῥθῃ.* || Φρ. *Ἐγανάχτησα κ' ἐλλοπίστησα* (ἐστενοχωρήθην, ὑπέφερα πολὺ. Διὰ τὴν σημασιολογικὴν χρῆσιν πβ. τὴν φρ. *μοῦ ἄλλαξε τὴν πίστι* = με ἔκαμε νὰ ὑποφέρω πολὺ).

Πβ. ἄλλαξοπιστῶ ἄλλοπιστεύω.

ἄλλος ἄντων. ἀόριστος κοιν. καὶ Καππ. (Συνασσ. κ.ά.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄλλους βόρ. ἰδιώμ. ἄλλος Κρήτ. (Σφακ.) ἄσους Νάξ. (Βόθρ. Φιλότη.) ἄος Θράκ. (Ταῖφ.) ἄλτος Ἀστυπ. ἄλλες Πόντ. (Χαλδ.) ἄλλο Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. ἄλλου Καππ. (Μαλακ.) ἄλφο Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄλλερ Τσακων. ἄλλε Τσακων. ἄου Καππ. ἄβου Καππ. ἄγου Καππ. Οὐδ. ἄλλον Πόντ. (Ἄμισ.) Γενικ. θηλ. ἄλληνες Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Γενικ. οὐδ. ἄλληνθεῖ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἡ ἀρχ. ἀόριστος ἄντων. ἄλλος. Διὰ τὸν τύπ. Ἀστυπ. ἄλτος πβ. τὰ ὅμοια αὐτόθι *σκύλλος-σκύλτος, φύλλον-φύλτος* κττ. Πβ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 29. Ὁ τύπ. ἄλλε λέγεται πρὸ φωνήεντος, ὁ ἄλλε πρὸ συμφώνου, ὁ δὲ ἄλλες ἐπομένου τοῦ ἀριθμ. *εἷς*. Εἷς τοὺς τύπ.

βου καὶ ἄγου ἐγινε ἀνάπτυξις τῶν φθόγγ. β καὶ γ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ λ.

1) Ἄλλος, ἕτερος, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς ἓνα ἢ περισσοτέρους κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Μαλακ. Ξινασσ. κ.ά.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. : Ἡρῶν πατριῶται καὶ ἄλλοι ἔνιοι. Ποῖος ἄλλος μπορεῖ νὰ κάμῃ τέτοια πράγματα; Ὅποιος ἄλλος θέλει ἄς ἔλθῃ. Ἄλλη φορὰ δὲν ἔρχομαι. Ἄλλη φορὰ ὦρα τὰ ξαναλέμε. Εἶναι κάνεις ἄλλος; — Δὲν εἶναι κάνεις ἄλλος. Ἄλλος ἓνας (εἰς προσέτι). Θὰ τοῦ δώσῃ ἄλλα τόσα. Ἄλλος ἀπὸ ἐκείνον δὲν τὸ κάνει αὐτό. Ἄλλο δὲν κάνεις παρὰ τὴν κλαίεσαι - νὰ παραπονείσαι - νὰ τρώς κττ. (δηλ. ἄλλο πρᾶγμα δὲν κάνεις παρὰ κττ., ἥτοι διαρκῶς κλαίεσαι κττ.) Τίποτε ἄλλο δὲ θέλω. Ὁ ἓνας κατηγορεῖ τὸν ἄλλον (κατηγοροῦν ἀλλήλους). Ἡ δὲ ἓνας ἢ ὁ ἄλλος τὸ 'κάμε. Ἡ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο εἶναι σωστό. Βάζω τὸ ἓνα ἀπάνω 'ς τὸ ἄλλο. Δὲν ἦτο ἄλλος σὰν καὶ αὐτόν. Ἄλλης λογῆς ἄνθρωπος - γυναικα - πράγματα κττ. κοιν. Ἄλλ' ἀρθώπ' ἔρθανε Τραπ. Χαλδ. Ἄλλα μῆλα 'κ' ἔχομε αὐτόθ. Ποῖος καὶ ἄλλος παίρνει τόσα πράγματα! Σίφν. Ἄουο τίποτας δὲν ἤκαμεν Βόθρ. Ἄλλος εἶνας (προσέτι ἕτερος) Χαλδ. κ.ά. Μὲ καὶ ἄλλη τότε τινάσσει (ἡμέραν παρ' ἡμέραν τὸν προσβάλλει ὁ ἐλώδης πυρετός) Κρήτ. Ἰμεῖς ἔσαν ἀπ' τοὺν ἄλλον εἵμασι κατὰ διαόλ' (καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Νέ'ς σοῦ εἰνός τὸ ποδάρ' ἐχώρεσεν καὶ νέ'ς τ' ἀλλήνες (οὔτε εἰς τῆς μῆς τὸ πόδι ἐχώρεσε οὔτε εἰς τῆς ἄλλης. Ἐκ παραμυθ.) Τραπ. Τὴν εἶναι ἔδεσαν 'ς σοῦ εἰνός τ' ἀλογοῦ τ' οὐράδ' καὶ τὴν ἄλλην 'ς τ' ἀλλήνθει' (τὴν μίαν ἔδεσαν εἰς τοῦ ἐνός ἵππου τὴν οὐράν καὶ τὴν ἄλλην εἰς τοῦ ἄλλου. Ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. || Φρ. Ὁ ἄλλος κόσμος ἢ ἡ ἄλλη ζωὴ (ἢ μετὰ θάνατον ζωὴ). Ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος (οἱ τυχόντες). Ἄλλοι καὶ ἄλλοι! (πάμπολλοι!) Ἄλλα καὶ ἄλλα! (πάμπολλα!) Δίχως - χωρὶς ἄλλο (ἐξάπαντος). Λέγω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων ἢ ἄλλ' ἀντ' ἄλλα (λόγους ἀσυναρτήτους, ἀνοήτους). Ἄλλος μιλάει! (ἐπὶ μεθύσου φλυαροῦντος). Ἄλλο τοῦτο! (ἐπὶ ἐκπλήξεως διὰ παραδόξον ἄκουσμα ἢ ἀνέλπιστον γεγονός). Ἄλλος τόσος (διπλάσιος). Κάθε ἄλλο! (δηλ. πᾶν ἄλλο πρᾶγμα δύναμαι νὰ εἴπω ἢ νὰ κάμω, νὰ λεχθῇ ἢ νὰ γίνῃ κττ. παρὰ τοῦτο, τὸ ὅποιον λέγεις! Ἐπὶ ἐντόνου ἀρνήσεως). Ἄλλο τίποτε ἀπὸ ἀνοησίες-ἐξυπνάδες (ἄλλο τίποτε δὲν ἐλέχθη παρὰ ἀνοησίες κττ.) Ἄλλο τίποτε ἀπὸ κρέας-τυρὶ-ὕγεια - ψωμί κττ. (δηλ. ἄλλο τίποτε ἐρώτησε ἢ ζήτησε παρὰ κρέας κττ., αὐτὰ ἀφθονοῦν. Ἐπὶ πρᾶγματος ἀφθόνου). Ἄλλο κακό, ἄλλη δυστυχία-συφορὰ! κττ. (ἐπὶ νέου κακοῦ κττ.) Ἄλλος πάλιν αὐτός! (ἐπὶ προσώπου ὁμοίου κατὰ τὰ ἐλαττώματα πρὸς ἄλλους). Ὁχι ἄλλο! (ἐνν. πρᾶμα. Ὅταν ἀποκρούῃ τις οἰονδήποτε πρᾶγμα). Ἄλλο ποῦ δὲν ἤθελε! (εἰρων. ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ἢ εὐρόντος τι κατ' ἐξοχὴν ἐπιθυμητόν ἢ ἀρεστόν εἰς αὐτόν). Ἄλλος ἢ ἄλλοι 'ς τὸ κρέας - 'ς τὰ ψάρια κττ. (εἰς τὴν γλώσσαν τῶν διαλαλούντων τὸ ἐμπόρευσμά των, ἥτοι ἐμπρός, προσέλθετε νὰ ἀγοράσετε). Τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο κωστιζοῦν τόσο (κατὰ μέσον ὄρον) κοιν. Σοῦ λέγει ὁ ἄλλος (ἥτοι δύναται νὰ εἴτῃ οἰοσδήποτε. Τῆς φρ. γίνεται χρῆσις, ὅταν ὁ λέγων παρεισάγῃ εἰς τὸν λόγον πιθανὴν ἀντίρρησην ἢ γνώμην τινὰ ἄλλου, οἶον: ἐδῶ πρόκειται γιὰ χρήματα πολλὰ - γιὰ τὴν τιμὴν - τὴν ὑπόληψιν, δὲν εἶναι παῖξε γέλασε, σοῦ λέγει ὁ ἄλλος) σύνηθ. Ἐνα τ' ἄλλο (ὀτιδήποτε) Σῦρ. Ἐναν καὶ ἄλλο (ἐπὶ ποικίλων πραγμάτων) Κρήτ. Σίφν. Ὁ, ἄλλο καλό! (ἀπάντησις εἰς ἐρώτησιν ἀν ὑπάρχη τι, ἥτοι ἄλλο τι καλύτερον ζήτησε, αὐτὸ ποῦ ζητεῖς ὑπάρχει ἐν ἀφθονίᾳ. Ἐπὶ πρᾶγματος ἀφθονοῦντος) Ἡπ. Ἄλλο τι τώρα! (ἥτοι ἔχομεν ἄλλα σπουδαιότερα νὰ

κάμωμεν καὶ δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς αὐτό, τὸ ὅποιον λέγεις) αὐτόθ. Ἄλλο κακό! (ἐνν. νὰ μὴν πάθῃς ἢ πάθῃ κττ. Ἐπὶ παθήματος ἀναξίου λόγου) αὐτόθ. Ἄλλο λίγο νὰ κτλ. (ὀλίγον ἔλειψε νὰ κτλ.) Κρήτ. || Παροιμ. φρ. Πᾶρε τὸν ἓνα χτύπα τὸν ἄλλον (ἐπὶ ὁμοίων κακῶν ἀνθρώπων) κοιν. Ἀπεδῶ πᾶν καὶ ἄλλοι (ἐπὶ ταχείας φυγῆς). Ἄλλο νὰ τὸ δῆς καὶ ἄλλο νὰ τ' ἀκούσης (δὲν δύναται τις ἀκούων νὰ ἀποκτήσῃ σαφῇ γνῶσιν τοῦ πρᾶγματος, ὅσην θὰ ἔχῃ βλέπων αὐτό). Ἄλλο νὰ σοῦ λέω καὶ ἄλλο νὰ δῆς (συνών. τῇ προηγουμένῃ). Ὁ ἓνας τὸ μακρὺ του καὶ ὁ ἄλλος τὸ κοντό του (ἐπὶ γνωμῶν ἀντιθέτων) σύνηθ. Παροιμ.

Ἄλλα 'ναι τ' ἄλλα | καὶ ἄλλο τῆς Παρασκευῆς τὸ γάλα (ἐπὶ πραγμάτων κατ' ἐπίφασιν μὲν ὁμοίων, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν μὴ ἐπιδεχομένων σύγκρισιν ἢ ἐπὶ ἀποκαλυπτομένων γεγονότων, τὰ ὅποια εἶναι μὲν σοβαρά, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τόσον δεινά, ὅσον ἄλλα ἀποκρυπτόμενα. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,522) πολλαχ.

Ἄλλο δὲ σκάει ὁ διάβολος παρ' ὄντας γράφῃ ὁ γάττος (ἄλλο = δι' ἄλλο πρᾶγμα. Ἐπὶ ἀξιώσεως παραλόγου, ἢ ὅποια κινεῖ τόσον τὴν ἀγανάκτησιν, ὅσον ἐὰν ὁ γάττος εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ θεωρηθῶν ὡς γράμματα αἱ προξενούμεναι ὑπ' αὐτοῦ ἀμυχαί) Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἄλλος Πάσκα | καὶ ἄλλος χάσκα (ἄλλος τρώγει κατὰ κόρον, ὡς τρώγουν κατὰ τὸ Πάσχα, καὶ ἄλλος οὐχὶ ἀναξιώτερος στερεῖται, μένει μὲ ἀνοιχτὸν στόμα πεινῶν) πολλαχ.

Ἄλλος εἶν' ὁ Θεοδωρῆς | καὶ ἄλλος 'κεῖνος ποῦ θεωρεῖς (ἐπὶ τοῦ συγγέοντος τὰ πράγματα. Τὸ ὄνομα Θεοδωρῆς διὰ τὴν παρήχησιν) Κάμπ.

Ἄλλα λογαριάζει ὁ ζευγᾶς καὶ ἄλλα τὸ ζευγάρι (τοῦ ὑπηρέτου καὶ παντός καθόλου ὑπεξουσίῃ αἱ σκέψεις καὶ ἀποφάσεις δὲν ἐκτελοῦνται, ἀν δὲν εἶναι σύμφωνοι πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ κυρίου των) Κρήτ. κ.ά. — Γνωμ.

Ὅποιος σκάφτει λάκκον ἄλλον πέφτει ὁ ἴδιος μέσα σύνηθ.

Ἄλλος δὲν ξέρει τ' ἄλλονοῦ τὲς πίκριες καὶ τοὺς πόνους Ἰόνιοι Νῆσ.

Ροῦχο τῶν ἄλλῶ, | ροῦχο τῶν ὁλῶ

(τὸ ἀνῆκον εἰς ἄλλους εἶναι κοινὸν πάντων κτήμα) Μπόβ.

β) Τὸ οὐδ., ἔτι, ἀκόμη, πάλιν Καπ. Κύπρ. Πόντ. (Ὀφ. κ.ά.): Τῆς ἐδωτῶν ἄλλο δακνὸν τρεῖς ξυλγὲς τὴν μὲν 'πάνω 'ς τὴν ἄλλην Κύπρ. Πρέπει νὰ δακνοῦν ἄλλο δακνὸν τρεῖς μέρες αὐτόθ. Ἄλλο κλαίει τὸ γαρδέλλ' Ὀφ. Ἀβ' ἀτξέινος παγέγκα (ἐπήγαινε) Καπ. γ) Τὸ οὐδ., πλέον, εἰς προτάσεις ἀποφατικὰς καὶ καταφατικὰς πολλαχ. καὶ Καπ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Ὀφ. Χαλδ. κ.ά.): Δὲν πάω - δὲ μπορῶ ἄλλο Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Δὲ θέλω ἄλλο τὴ ζωὴ μου Κεφαλλ. Δὲ θά 'μαι ἄλλο φτωχὸς Κέρκ. Νὰ μὴν τρώς ἄλλον Στερελλ. (Εὐρυταν.) Ἄλλο μὴ τρώς Ὀφ. Ἄλλου 'ς σὸ σπῖτι μου νὰ μὲ ἔρτης Ἄμισ. Ἀοῦτο τὴν ἡμέραν ἄλλο νὰ μὴ ἐλέπης! (αὐτὴν τὴν ἐορτάσιμον ἡμέραν νὰ μὴ ἴδῃς πλέον! Ἀρὰ) Κερασ. Ἄλλο εὐτάς ἀτο; — Ἄλλο 'κ' εὐτάγ' ἀτο! (τὸ κάμνεις πλέον; — δὲν τὸ κάμνω πλέον!) Χαλδ. Ἄλλο σὼν' σε (σοῦ φθάνει πλέον) Καπ. Εἰς τὴν σημ. ταύτην τὸ οὐδ. ἄλλο μόνον ἢ μετὰ τοῦ συνδέσμου καὶ τιθέμενον πρὸ ἐπιθ. ἢ ἐπιρρ. θετικοῦ βαθμοῦ χρησιμεύει εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ συγκριτικοῦ βαθμοῦ πολλαχ. καὶ Καπ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἄλλο τρανός (μεγαλύτερος) Χαλδ. Ἐγὼ ἀσ' ἀτὸν καὶ ἄλλο δυνατός - ἔμορφος - τρανός

είμαι (ἐγὼ εἶμαι δυνατώτερος - ωραιώτερος - μεγαλύτερος αὐτοῦ) αὐτόθ. *Ἄλλον κακὸς - παχειὸς Εὐβ. *Ἄσ' ὀλωνῶν κι ἄλλο μικρὸν ἐν' τ' ἐμὸν τὸ μῆλον (τὸ ἰδικόν μου μῆλον εἶναι μικρότερον ὀλων) Τραπ. Δὲν πάου ἄλλον πέρα (περαιτέρω) Αἰτωλ. *Ἄλου κουντὰ - μπρουτὰ (πλησιέστερα) αὐτόθ. Κι ἄλλο 'κεῖ (ἀκόμη παρέκει) Κατπ. Κι ἄλλο κάτω αὐτόθ. Ἐκεῖνος ἄλλο σουμὰ ἐν' (πλησιέστερα εἶναι) Χαλδ. Τιθέμενον δὲ τὸ ἄλλο πρὸ τοῦ συγκριτικοῦ βαθμοῦ ἐπιθ. χρησιμεύει εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ ὑπερθετ. βαθμοῦ πολλαχ. : *Ἄλλον καλύτιρους (κάλλιστος) Ἡπ. *Ἄλου χειρότιρους (χειρίστος) Αἰτωλ. Πῆρι τὴν ἄλλου καλύτιρη τοῦ χουριού Ἡπ. || *Ἄσμ.

Τοὺς πλούσιους δίνει τοὺς πούλν κι τοὺς φτουχοὺς τοῦ λίγου κι τοὺς ἄλλου φτουχότιρους μοιράδι δὲν τοὺς βγάνει

Θεσσ. 5) Τὸ οὐδ., μετ' ὀλίγον, ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ μόνο Πόντ. : *Ἄλλο μόνο νά 'ρχομαι (θὰ ἔλθω). 6) Τὸ οὐδ. ἐν ἐπαναλήψει ἄλλο... ἄλλο..., τοῦτο μὲν, τοῦτο δέ, ἀφ' ἐνὸς μὲν, ἀφ' ἐτέρου δέ Ἡπ. : *Ὅσο νά φτάσῃ 'ς τὸ σπῖτι, ἄλλο ἀπὸ τὸν κόπο, ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀρρώστια κι ἄλλο ἀπὸ τὴν πείνα εἶχε καταντήσῃ μισοπεθαμένος. 2) *Ἄλλοις, διάφορος σύννηθ. : *Ἐγινε τώρα ἄλλος ἄνθρωπος. Ἡ ἐπιμονή του εἶναι ἄλλο πρᾶμὰ σύννηθ. || Φρ. Γ'ῶ'κι ἄλλους κι ἄλλους (μετεβλήθη ἐπὶ τὸ βέλτιον) Θράκ. (Μάδυτ.) *Ἄλλος ἐξ ἄλλου ἔγινε (ὅλως μετεβλήθη) Ἡπ. *Ἐγινε ἄλλος τοῦ 'ξ ἄλλου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Γορτυν.) *Ἐγινε ἄλλος ἀντ' ἄλλου (ἐπὶ τοῦ ἐξοργισθέντος σφοδρῶς) Σῦρ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Δίωνα 11,183,20 «Πρίαμος ἄλλος ἐγεγόνει μετὰ τὴν 'Ἀλεξάνδρου τελευτήν». 3) Διαφέρων, ἐξέχων Πόντ. (Χαλδ.) : *Ἀτὸς ἄλλος ἐν'. 3) *Ὁ κατόπιν ἄλλου τινὸς εὐρισκόμενος ἢ ἀκολουθῶν, ὁ ἐπόμενος τοπικῶς καὶ χρονικῶς σύννηθ. καὶ Κατπ. (Συνασσ.) Τσακων. : Λέγε ὁ ἄλλος μάθημα! (εἰς τὴν σχολικὴν γλῶσσαν). Τὴν ἄλλη μέρα - ἐβδομάδα θὰ ἰδωθοῦμε. Τὸν ἄλλο χρόνο τὰ σταφύλια θὰ γίνουν καλύτερα. Τὴν ἄλλη φορὰ τὰ ξαναλέμε σύννηθ. Τὴν ἄλλη τὸ πρωὶ (τὴν πρωίαν τῆς ἐπομένης) πολλαχ. Τ' ἄλλο σήμερα (τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἐπομένης ἐβδομάδος) Συνασσ. Τὰν ἄλλα ὀκρία (τὴν μεθεπομένην πρωίαν) Τσακων. Τ' ἄλλο ταχὰ (τὴν μεθεπομένην) Πελοπν. (Μάν.) Ταχὰ τὴν ἄλλη Κρήτ. || Φρ. Καί 'ς τὴν ἄλλη μὲ τὸ καλό! (κατὰ τὴν ἐπαναλήψιν τῆς αὐτῆς πράξεως νὰ εὐτυχῇς! Εὐχὴ) σύννηθ. 3) *Υπόλοιπος σύννηθ. : *Ὅσοι πέθαναν γλύτωσαν, νὰ δοῦμε ἐμεῖς οἱ ἄλλοι τί θὰ γίνωμε. Τὰ ξῶδεψα τ' ἄλλα χρήματα. Κατὰ τ' ἄλλα εἶναι καλὸς ἄνθρωπος. 4) *Ἀδελφὸς (ἐκ τῆς σημ. τοῦ ὑπολειπομένου) Κρήτ. : *Ἡρθε ὁ ἄλλος μας. Μωρὴ, φώναξε τ' ἄλλοῦ σου! 5) Πληθ., οἱ ἐν τῇ ξένη γῇ συγγενεῖς Κρήτ. : Νά 'ναι καλὰ καὶ οἱ ἄλλοι μας! (εὐχὴ).

4) *Ὁ προηγούμενος χρονικῶς σύννηθ. καὶ Τσακων. : Τὴν ἄλλη ἐβδομάδα ἦρθα 'ς τὸ σπῖτι σου, μὰ δὲ σὲ βρῆκα. Τὴν ἄλλη Δευτέρα εἶχαμε ἀρχιμηνιά. Τὸν ζήτησα τοῖς ἄλλες νὰ τὸν δῶ, ἀλλὰ δὲν ἦρθε (συνών. τοῖς προάλλες) σύννηθ. Τὴν ἄλλη ποῦ πέρνας δὲ μίλησες Χίος *Ἀρρωστήκα τοῦρ ἄλλε (ἀρρώστησα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν) Τσακων. Τ'ν ἄλλ' σημερὴν (τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς προηγουμένης ἐβδομάδος) Μακεδ. (Καταφύγ.) *Ἡ ἄλλ' σὰ σήμερα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Αἰτωλ. Τ'ς ἄλλ'ς φουρᾶς (πρὸ ἡμερῶν) Θεσσ. 5) *Ἐναντίος, κακὸς Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιπούπ.) : Φρ. *Ἐρριξε 'ς τὴν ἄλλη (ἐνν. μερὰ τὴν μὴ προσήκουσαν, τὴν κακὴν. Ἐπὶ τοῦ ματαιοπονήσαντος) Φιλιπούπ. 6) Διάβολος, κατ' εὐφημισμό. Πόντ. (Κερασ.) : *Ἀτῶρα παίρει σε ἄλλος! (τώρα σὲ παίρνει ὁ διάβολος!) 3) Κακοποιὸν πνεῦμα, ἐξωτικὸν Πόντ. (Κερασ.) : *Ἀτῶρα παίρ'νε σε οἱ ἄλλοι!

*ἄλλοσινιάζω, ἄλλουσ'νιάζω Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄλλοσινιάς.

Λέγω λόγους ἀσυναρτήτους, παραληρῶ. Συνών. ἀλληλογῶ, ἀνεμολογῶ, ἀνεμομιλῶ, παραλαλῶ, παραλογιάζω, παραλογῶ, παραμιλῶ.

*ἄλλοσινιάς ἐπιθ. ἄλλοσινιάς Χίος ἄλλουσ'νιάς Χίος — Λεξ. Βλαστ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιρρ. ἄλλοσε καὶ τοῦ οὐς. νοῦς. Τὸ ἄλλουσ'νιάς καὶ παρὰ Σομ.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς ἀφαιρεῖται ἢ περισπᾶται ἀλλαχοῦ καὶ δὲν προσέχει εἰς τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. Συνών. ἀφ'ηρημένος, χασονοῦσης. Πβ. ξεχασί-α-ρις, ξεχασμένος (ιδ. ξεχνῶ).

ἄλλοσουσσουνος ἐπιθ. Λεξ. Βλαστ. ἄλλοσουσσουνους Λέσβ.

Ἐκ τῆς ἀορ. ἀντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐς. σουσουμί.

*Ὁ ἔχων ἡλλοιωμένην τὴν ὄψιν : Ἐγινε ἄλλοσουσσουνος ἀπὸ τ'ν ἀρρώστια. Συνών. ἀλλαξοπρόσωπος, ἀλλότρεος 3, ξαλλαγμένος (ιδ. ξαλλάζω).

ἄλλοτε ἐπιρρ. λόγ. κοιν. ἄλλοτες Ἡπ. Θράκ. (Σαρ-εκκλ.) Κεφαλλ. Κίμωλ. Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Τριφυλ. κ. ἀ.) Σίφν. Σῦρ. κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ. ἄλλοτι Σάμ. Στερελλ. (Ἀρτοτ.) ἄλλοτις Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἄοιτε Τσακων. ἄλλοτε Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ. Τριφυλ.) ἄλλοτες Ἄνδρ. Κάμπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Ἐγκαρ.) ἄοιτες Νάξ. (Φιλότ.) ἄλλοτι Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Βελβ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄλλοτις Λέσβ. ἄλλοτις Σύμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπιρρ. ἄλλοτε. Τὸ ἄλλοτε καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίκ. Γραφαὶ καὶ στίχοι στ. 65 (ἐκδ. Wagner σ. 65) «ἄλλοτε ἀτιμάζουν τον κι ἄλλοτε ἀτιμάζει». Ὁ καταβιβασμὸς τοῦ τόνου κατὰ τὸ ὁπότε. Διὰ τὸ ἄλλοτις πβ. ἀφόντας, ὄντας κττ.

*Ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, ἄλλην φορὰν ἐνθ' ἀν. : Ἄλλοτε νὰ μὴ τὸ κάμης. Ἄλλοτε ἦσαν καλύτερα τὰ πράματα. Τὸν εἶδα ἄλλοτε. Ἄλλοτε μᾶς ἔρχονται καὶ ἄλλοτε τοὺς πάμε (ὅτε μὲν... ὅτε δέ...) Ἄλλοτε νηστικός, ἄλλοτε διψασμένος κοιν. Ἀόιτες ποῦ 'μαστене μικροὶ Φιλότ. Ἄλλοτε 'τσεῖ τῆς ἄλλοτε 'δῶ Τρίκκ. Τοῖς ἄλλοτις (πρὸ ἡμερῶν. Τὸ ἀρθρ. τοῖς κατὰ τὸ τοῖς ἄλλες, τοῖς προάλλες) Ἀδριανούπ. || Φρ. Κάποντι κι ἄλλοτι (ἀργὰ καὶ κάποτε, μετὰ πολλὴν ὥραν, μετὰ πολὺν χρόνον) Βελβ. || *Ἄσμ.

*Ἄλλοτες ἦσαν οἱ καιροὶ | ὅπου σ' ἀγάπουν, λυγερὴ Κρήτ.

*Ἄλλοτις ἦτον ὁ καιρὸς ποῦ πάνα πετῶντας, τώρα μοῦ 'κόπαν τὰ φτερὰ καὶ πάω πορπατῶντας Σύμ.

ἄλλοτινὰ ἐπιρρ. Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλλοτινός.

Κατὰ παλαιὸν νόμον, κατὰ παλαιὰν συνήθειαν : Ἄλλοτινὰ πάει ὁ δεῖνα.

*ἄλλότινας ἀντων. ἀόριστος ἄλλότανος Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Ἐκ τῶν ἀορίστων ἀντων. ἄλλος καὶ τινάς.

*Ἐτερος, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς ἓνα ἢ περισσοτέρους, ἄλλος.

